

Sygn. akt II KK 351/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 grudnia 2013 r.,

sprawy **K. K.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 26 lipca 2013 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu w W. z dnia 17 stycznia 2013 r.,

p o s t a n o w i ł :

I. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;

II. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

K. K. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 r., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, jednocześnie na poczet orzeczonej kary zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach od 11 listopada 2011 r. do dnia 12 listopada 2011 r.; na podstawie art. 57a § 2 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci nawiązki w wysokości 300 zł na rzecz pokrzywdzonej K. L.

W apelacji od całości wyroku obrońca oskarżonego zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony K. K. usiłował naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji K. L. w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadków D. S. i R. G., wyjaśnień oskarżonego, nagrania monitoringu miejskiego - nie prowadzi do tego wniosku;

2. mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów postępowania, a w szczególności naruszenie przepisu art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. oraz art. 2 § 2 k.p.k., poprzez naruszenie przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej kontrolowanej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen, w szczególności w zakresie oceny zeznań przesłuchanych świadków, wyjaśnień oskarżonego i oględzin nagrania monitoringu miejskiego, a także, poprzez nieuwzględnienie przy ocenie materiału dowodowego okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego K. K. wynikających z jego wyjaśnień oraz poprzez oparcie rozstrzygnięcia na nieudowodnionych ustaleniach faktycznych, polegających na przyjęciu przez Sąd, że oskarżony działał zamiarem popełnienia przestępstwa i bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, gdy zebrane dowody o tym nie świadczą.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 26 lipca 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Od wyroku Sądu Odwoławczego kasację na korzyść skazanego wniósł obrońca, zarzucając:

I. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez ogólnikowe odwołanie się do trafności ustaleń, ocen oraz wniosków zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego w apelacji wyroku Sądu I Instancji, a także brak należytego ustosunkowania się do zarzutów apelacji, w zakresie poczynionej przez obrońcę argumentacji, że: 1) koń policyjny, w przeciwieństwie do tarczy, może być samodzielnym przedmiotem ataku, że: 2) Sąd I Instancji wyprowadził swoje wnioski jedynie z przyjętego z góry założenia, iż oskarżony chciał naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariuszki oraz że: 3) trajektoria lotu deski rzuconej przez

oskarżonego K. K. nie pozwala na przypisanie oskarżonemu zamiaru ugodzenia funkcjonariusza przez co, równie prawdopodobne jest przyjęcie, iż celem ataku oskarżonego był wyłącznie koń policyjny. Powyższe, zdaniem autora kasacji, prowadzi do wniosku, że Sąd Odwoławczy nie wykazał w uzasadnieniu wyroku dlaczego podniesione zarzuty i argumenty wysunięte na ich poparcie nie zasługują na uwzględnienie, a zatem dokonał wyłącznie pozornej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku Sądu I instancji, co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Nadto w pkt II skarżący zarzucił rażące naruszenie przez Sąd drugiej instancji art. 410 k.p.k. w zw. z art. 207 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 3 k.p.k., które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegające na zapoznaniu się przez Sąd Odwoławczy z zapisem nagrania z monitoringu miejskiego poza rozprawą i uczynienie wniosków z tego rodzaju oględzin podstawą wyroku, co ponadto nastąpiło w sytuacji, w której nośnik z nagrania z k. 10a nie został przez Sąd I instancji zaliczony do materiału dowodowego.

W następstwie tych zarzutów obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości, jak również uchylenie w całości poprzedzającego do orzeczenia Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Podnieść należy, że Sąd Okręgowy, stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji przez obrońcę skazanego K. K. za niezasadne i w tym zakresie

zainteresowane strony należy odesłać do lektury uzasadnienia, bowiem bezzasadne jest jego powtarzanie. Wskazać należy, iż autor kasacji nie stawia Sądowi Odwoławczemu zarzutu nie rozważenia wszystkich stawianych w apelacji wniosków i zarzutów, ale podnosi, że Sąd ten w sposób ogólny odwołał się do ustaleń, oceny oraz wniosków podniesionych w apelacji oraz nienależycie ustosunkował się do zarzutów w niej przedstawionych. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego przeczy tym twierdzeniom. Analiza zarzutu z pkt I kasacji prowadzi, zdaniem Sądu Najwyższego, do wniosku, iż autor kasacji potraktował instrumentalnie wymienione w nim przepisy, wskazując na ich obrazę. W istocie bowiem wniesiona przez niego kasacja ma na celu jedynie skłonienie Sądu Najwyższego do dokonania ponownej kontroli odwoławczej wyroku skazującego K. K. i *de facto* podważa trafność dokonanych w sprawie ustaleń, iż skazany rzucił w kierunku funkcjonariuszki Policji, poruszającej się konno, długim drewniany przedmiotem (kijem o długości ok. 2 m) usiłując naruszyć jej nietykalność cielesną.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów kasacji podkreślić należy, że Sąd Okręgowy w ramach postępowania odwoławczego nie prowadził postępowania dowodowego w oparciu o art. 452 § 2 k.p.k. Sąd Rejonowy na rozprawie w dniu 8 listopada 2012 r. przeprowadził dwukrotnie oględziny zawartości płyty z k.10a, łącząc tę czynność z przesłuchaniem świadków K. L. i D. S. (k.137-139). Wprawdzie Sąd Rejonowy zaliczając w poczet materiału dowodowego protokoły i dokumenty m.in. z k. 8-10 nie wymienił płyty znajdującej się na k. 10a, niemniej jednak wydaje się, że brak formalnego zaliczenia nagrania z monitoringu w poczet materiału dowodowego należy traktować w kategoriach oczywistej omyłki pisarskiej (k. 210, tom II). Skoro bowiem Sąd zaliczył w poczet materiału dowodowego protokół wydania rzeczy w postaci płyty CD z k. 10, to niezasadnym byłoby niezaliczenie rzeczowej płyty, która stanowiła *de facto* załącznik do przedmiotowego protokołu. Sąd Odwoławczy zapoznając się z aktami sprawy zapoznał się także z zapisem z monitoringu, nie mając obowiązku przeprowadzania tego dowodu na rozprawie, skoro dokonał tego Sąd I instancji. Nadto z akt sprawy nie wynika aby którakolwiek ze stron wniosła o ponowne przeprowadzenie tego dowodu przed Sądem II instancji. Z treści art. 452 § 1 i 2 k.p.k. wynika, że Sąd

Odwoławczy nie przeprowadza postępowania dowodowego co do istoty, odstępstwo od tej zasady stanowi § 2, zgodnie z którym, tylko w wyjątkowych wypadkach, uznając potrzebę uzupełnienia przewodu sądowego, Sąd może przeprowadzić dowód, jeśli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, a nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości lub w znacznej części. W rozważanej sprawie nie zachodziła potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym. Stawiany przez obrońcę skazanego zarzut obrazy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 207 § 1 k.p.k. i art. 143 § 1 pkt 3 k.p.k. jawi się więc jako oczywiście bezzasadny (żaden przepis nie nakłada na sąd odwoławczy obowiązku sporządzenia protokołu z czynności polegającej na zapoznaniu się z aktami sprawy i należącymi do nich załącznikami, zwłaszcza, że czynność ta ma charakter techniczny i wykonywana jest przez poszczególnych sędziów).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.